

det kendte ikke denne forfærdelige Beklemthed, der fik Hjærtet til at banke, saa hele Legemet smertede.

Endelig kom Veninden. Under mange forlegne Omsvøb og megen Kamp med Taarerne betroede Hansine hende henne paa Sengekanten alt, hvad der om Aftenen var sket, idet hun tog det højtidelige Løfte af hende, at hun aldrig vilde fortælle til nogen af Veninderne, hvorledes det var gaaet for sig.

Ane blev ikke nær saa forbavset, som Hansine havde troet. Hun omfavnede hende straks under et stormende Udbrud af Henrykkelse og Stolthed og paastod frejdigt, at det altsammen var noget, hun havde tænkt sig for længe siden. Hun havde nemlig en Nat haft en Drøm, hvori hun havde set Hansine i Brudedragt danse med en Mand, der ganske lignede Kapellanen. For Resten — tilføjede hun — var den Slags Ting saamænd noget, der ikke vilde blive saa ualmindeligt herefterdags, da Lighed og Folkelighed nu blev præket allevegne, saa for den Sags Skyld skulde Hansine ikke gøre sig Bekymringer.

Men Hansine var ikke saa let at berolige. Selv da Veninden, for at opmuntre hende, slyngede Armene om hendes Liv og gav sig til at oprulle